

“मीठे बच्चे— ज्ञानको ठण्डा जलले हरेकलाई शीतल बनाउनु छ, तिमी हौ ज्ञान वर्षात् गर्ने शीतला देवी।”

प्रश्नः— बाबाले तिमीलाई ज्ञानको कलश किन दिनु भएको छ?

उत्तरः— ज्ञानको कलश मिलेको छ पहिले स्वयंलाई शीतल बनाएर फेरि सबैलाई शीतल बनाउनको लागि। यतिबेला हरेक काम अग्निमा जलिरहेका छन्। तिमीहरूले उनलाई काम चिताबाट उतारेर ज्ञान चितामाथि बसाल्नु छ। आत्मा जब पवित्र शीतल बन्छ, तब नै देवता बन्न सक्छ। त्यसैले तिमीले हर आत्मालाई ज्ञानको इन्जेक्सन लगाएर पवित्र बनाउनु छ। यो नै तिमीको रूहानी सेवा हो।

गीतः— जो पिया के साथ है...

ओम् शान्ति। जो बाबाको साथमा छन्, उनीहरूको लागि वर्षात् छ। अहिले वर्षात् एवं बाबा हुनुहुन्छ। अब बाबाबाट वर्षात् कसरी हुन सक्छ? अचम्म मान्छन्। मनुष्यहरू यी कुरालाई जान्दैनन्। यो हो ज्ञानको वर्षात्। तिमीलाई शीतल देवी बनाउनको लागि ज्ञान चितामा बसाइन्छ। शीतल अक्षरको विपरीत अक्षर गर्मी हुन्छ। तिमी नाम नै छ शीतला देवी। एक मात्रै त होइन होला। अवश्य पनि धेरै हुनु पर्छ, जसबाट विश्व शीतल बन्छ। यतिबेला सबै काम चितामा जलिरहेका छन्। यहाँ तिमी नाम अहिले शीतल गर्ने, शीतल देवी छ। ठण्डा छिटा छर्कने देवीहरू। छिटा छर्कन्छन् नि। यो हो ज्ञानको छिटा जुन आत्माहरूमाथि छर्किइन्छ। आत्मा शुद्ध बनेपछि शीतल बन्छ। यतिबेला सारा संसार काम चितामा जलेर कालो भइसकेका छन्। अब तिमी बच्चाहरूलाई कलश मिलेको छ। यस कलशबाट तिमी स्वयं पनि शीतल बन्छौ, अनि अरूलाई पनि बनाउँछौ। यी मम्मा पनि शीतल बनेकी छन् नि। दुवै साथसाथै बसेका छन् नि। घरबार छोड्नु पर्ने कुरा होइन। तर गौशाला बनेको थियो भने अवश्य पनि कसैले त छोडेका थिए होलान्। केको लागि? ज्ञान चितामाथि बसेर शीतल बनाउनको लागि। जब तिमी यहाँ शीतल बन्छौ तब नै तिमी देवता बन्न सक्नेछौ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— जबसम्म तिमीबाट कोही व्यक्ति आस्तिक बनेको छैन भने ऊ अझै पनि नास्तिक नै छ। आस्तिक मनुष्यहरू कहिल्यै पनि आपसमा लडाइँ-झगडा गर्दैनन्। नास्तिकहरू नै लडाइँ-झगडा गर्छन्। नास्तिक कस्तालाई भनिन्छ? जसले मलाई, आफ्नो पारलौकिक परमप्रिय परमपिता परमात्मालाई चिनेका छैनन्। सारा दुनियाँमा, घर-घरमा दुविधा छ किनभने परमपिता परमात्मालाई भुलेका हुनाले नास्तिक भएका छन्। बेहदका पितालाई अनि उहाँका रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जानेका छैनन्। बेहदका बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— तिमी नास्तिक किन बनेका छौ? बेहदका पिता जसलाई परमपिता भन्दछौ, यस्तो पितालाई किन भुलेका छौ? पिताको कर्तव्य त जान्नुपर्छ नि। उहाँ हुनुहुन्छ बीजरूप, सत्-चित्-आनन्द, शान्तिका सागर... सबै विशेषताहरू उहाँमा छन्। उहाँको विशेषता नै अलग छ। उहाँलाई नै भनिन्छ— तुम मात-पिता हम बालक तेरे... त्यसैले अवश्य पनि उहाँ नै माता-माता हुनुहुन्छ। बाबालाई नचिनेसम्म कोही पनि सुधिन सक्दैनन्। सत्ययुगमा देवी-देवताको राज्य थियो, यो त तिमीलाई थाहा भइसकेको छ। लक्ष्मी-

२०७५ जेष्ठ ८ मंगलबार २२-०५-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

नारायणलाई भगवान् भगवती भनिन्थ्यो, जुन कुरा देवी-देवता धर्मका आत्माहरू जो छन् उनले नै पहिले भारतवर्षमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो भनेर सम्झन्छन्। पाँच हजार वर्ष पहिलेको कुरा हो। हेर, बाबा-शिक्षक जब सम्झाउनु हुन्छ, चारैतिर देख्नुहुन्छ— बच्चाहरूले राम्रो सँग सुनेर धारण गरेका छन् या बुद्धियोग अन्त कहीं भट्किरहेको छ? जसरी भक्ति मार्गमा कृष्णको मूर्तिको अघि बसेको भए पनि बुद्धि धन्दा आदि तर्फ धक्का खाइरहन्छ। त्यस चित्रमा पनि चित्त एकाग्र हुँदैन। यहाँ पनि पूरा पहिचान छैन भने फेरि धारणा हुन सक्दैन। शिवबाबाले मायालाई वश गर्ने वशीकरण मन्त्र दिनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ— तिमी आफ्ना परमपिता परमात्मा शिवलाई याद गर। बुद्धिको योग उहाँको साथमा लगाऊ। अब तिम्रो बुद्धियोग पुरानो घरतर्फ जानुहुँदैन। बुद्धियोग बाबासँगै लागिरहनु पर्छ किनभने तिमीहरू सबैलाई मेरो पासमा आउनु छ। म तिमीलाई लैजानको लागि पण्डा बनेर आएको छु। तिमी शिवशक्ति पाण्डव सेना हो। तिमी हौ शिवबाट शक्ति लिनेवाला। मनुष्यहरू सम्झन्छन्— उहाँ सर्वशक्तिमान हुनुहुन्छ, त्यसैले मेरेकाहरूलाई ब्यूँताउन सक्नुहुन्छ। तर बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, यस ड्रामामा हर एकलाई अनादि पार्ट मिलेको छ। म पनि रचयिता, निर्देशक, मुख्य पात्र हुँ। ड्रामाको पार्टलाई मैले पनि केही गर्न सकिदैन। मनुष्यहरू सम्झन्छन्— रुखका सबै पातहरू पनि परमात्माको आदेशबाट नै हल्लिन्छन्। के परमात्माले बसेर पत्ता-पत्तालाई आदेश गर्नुहुन्छ र? परमात्मा स्वयं भन्नुहुन्छ— म पनि ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएको छु। यस्तो होइन कि, मेरो आदेशबाट पत्ता हल्लिन्छ। सर्वव्यापीको ज्ञानले सबैलाई कङ्काल बनाइदिएको छ। बाबाको ज्ञानबाट फेरि ताजधारी बन्दैछौ।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— देलवाडा मन्दिर पनि सही बनेको छ। आदि देव दिलवाला हुनुहुन्छ, सारा सृष्टिको दिल लिने। भक्तहरूको दिल लिने एकै भगवानलाई भनिन्छ नि। यो उहाँकै यादगार हो। माथितिर छ देवताहरूको चित्र, अनि तलतिर राजयोगको तपस्या गरिरहेका छन्। १०८ बच्चाहरू आसन लगाएर शिवबाबाको यादमा बसेका छन्। उनीहरूले नै यस सृष्टिलाई स्वर्ग बनाएका हुन्। मन्दिर बनाउनेहरूलाई पनि केही थाहा छैन— यो कसको चित्र हो, कहिले बन्यो, कसरी बन्यो? उनीहरूले के गरेका थिए जसका कारण यादगार बनेको छ? केही पनि जान्दैनन्। गान्धीजी भन्ने गर्थे— नयाँ दुनियाँ राम राज्य स्थापन गर्दैछु, तर नयाँ दुनियाँमा त पवित्रता हुन्छ। त्यो त गर्न सक्दैनन्। पतित सृष्टिलाई पावन बनाउने, यो त बाबाको नै काम हो। कोही पनि मनुष्यले यो कार्य गर्न सक्दैन। यिनको लागि पनि भन्नुहुन्छ— धेरै जन्महरूको अन्तिम जन्मको पनि अन्तिममा म प्रवेश गर्छु, त्यसैले पतित ठहरिए नि। जो पावन थिए, उनीहरू नै पतित बनेका छन्, फेरि पावन बन्छन्। आफैं पूज्य, आफैं पुजारी। जो अहिले पुजारी भक्त बनेका छन्, उनै भक्तहरू सँग नै भगवान् मिल्नुहुन्छ। बाँकी ती जो मुक्तिको लागि पुरुषार्थ गर्छन्, पार्ट खेलन बाटै मुक्त हुन पाए हुन्थ्यो भन्छन्, फेरि पनि मोक्ष त कसैलाई मिल्दैन। भगवान् भन्नुहुन्छ— मलाई पनि मोक्ष मिल्दैन। मलाई पनि सेवा गर्न आउनु पर्छ। भक्तहरूलाई खुशी गर्नु पर्छ, यस संसारलाई मालामाल बनाउन, गुमाएको स्वराज्य फेरि दिन, सम्पन्न बनाउनको लागि मलाई पनि पतित शरीरमा, पतित दुनियाँमा आउनु पर्छ। अनगिन्ती पटक आएको छु, आइरहने छु। विश्वलाई फूलजस्तो

२०७५ जेष्ठ ८ मंगलबार २२-०५-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन बनाउनेछु। यस आसुरी दुनियाँलाई दैवी दुनियाँ बनाउँछु। जो जो ले मलाई पहिचान गर्नेछन्, उनीहरूले नै वर्सा लिनेछन्। शिवबाबा कल्प-कल्प वर्सा दिन आउनु हुन्छ। आजकल उहाँको जयन्ती मनाउँदैनन्। क्यालेन्डरबाट बिदा पनि निकालिदिएका छन्। वास्तवमा एक शिवजयन्ती मात्रै मनाउनु पर्ने हो, अरू सबै जयन्ती मनाउनु कौडीतुल्य छ। एक परमपिता परमात्मा शिवको जयन्ती मनाउनु हीरातुल्य छ, किनभने उहाँले यस संसारलाई स्वर्णिम दुनियाँ बनाउनु हुन्छ। महिमा उहाँ एकको नै छ। मनुष्यहरू सम्झन्छन्— पतित पावनी त गंगा हुन्, फेरि पनि एकबाट त सन्तुष्ट कहाँ हुन्छन् र। सबै ठाउँमा भट्किइरहन्छन्। सिद्ध गरेका छन्, हामी साच्चिकै पतित हौं। ज्ञानका सागर त एकै परमात्मा हुनुहुन्छ जसबाट तिमी ज्ञान गंगाहरू प्रकट भएका छौ। तिमीहरूकै नाम हुन्— गंगा, जमुना, सरस्वती। गंगा नदीमा पनि मन्दिर बनाइएको छ। वास्तवमा ज्ञान गंगा तिमी हौ। तिमी देवता होइनौ। तिमी ब्राह्मण हौ। गंगाको नाममा देवताको चित्र पनि राखिदिएका छन्। उनीहरूलाई त थाहै छैन। ज्ञान गंगा तिमी शक्तिहरू हौ। तिमी अहिले राजयोगद्वारा मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौ। बाँकी त सबै अल्पकाल स्वास्थ्यको लागि अनेक प्रकारका योग सिकाउँछन्। एक बाबा सँग नै योग लगाउनाले सदा स्वस्थ बन्छौ। अहिले बाबाले सृष्टिलाई स्वर्ग बनाउनु हुन्छ। आफूलाई आत्मा, परमात्माको बच्चा नसम्झिएसम्म वर्सा मिल्न सक्दैन। सबै आपसमा भाइ-भाइ (ब्रदर्स) हौ। तर हामी सबै पिता हौं (फादर्स), ईश्वरका रूप हौं भन्ने सम्झन्छन्। शिवोहम् तत्त्वम्। अहिले सबै पिताहरू जो दुःखी छन् उनीहरूलाई सुखको वर्सा कहाँबाट मिल्छ। कति घोर अन्धकार छ। यही नै रात हो। ज्ञान हो दिन। यी सबै बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्।

तिमी हौ रूहानी सामाजिक कार्यकर्ता। ती हुन् जिस्मानी सामाजिक कार्यकर्ता। तिमीहरू आत्मालाई इन्जेक्शन लगाउँछौ ताकि आत्मा पवित्र बनोस्। अरू त सबैले जिस्मानी सेवा गर्छन्। बाबा सम्मुख बसेर सम्झाउनु हुन्छ— कति धेरै फरक छ! तिमी भगवानलाई याद गरेर भगवान्-भगवती बन्दैछौ। भगवान् स्वयं भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, म तिम्रो सेवक बनेर आएको छु। अब मैले जे भन्छु, त्यो मान। यसैलाई श्रीमत भगवत् भनिएको छ। यो धेरै श्रेष्ठ पढाइ हो। कसैले भन्छन्, ब्रह्मा जयन्ती श्रेष्ठ हो, बिल्कुलै होइन। ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई बनाउनेवाला, उनीहरूबाट कार्य गराउनेवाला शिवबाबा हुनुहुन्छ नि। नत्र त नयाँ सृष्टि कसरी बनोस्? सबैभन्दा श्रेष्ठ जयन्ती हो नै त्रिमूर्ति शिवको। शिव आउनु हुन्छ ब्रह्मा, विष्णु, शंकरका साथमा। त्यसैले उहाँको नै जयन्ती मनाउन सकिन्छ। आजकल त कुकुर बिरालोको पनि जयन्ती मनाइरहन्छन्। कुकुरलाई पनि कति प्यार गर्छन्! आज दुनियाँलाई हेर कस्तो भएको छ! भन्ने गर्छन्— सत्ययुगमा सिंह आदि हुँदैनन्। तर यस्तो नियम छैन। सत्ययुगमा मनुष्यहरू पनि धेरै कम हुन्छन् भने जनावर आदि पनि थोरै हुन्छन्। रोग पनि पहिले यति धेरै कहाँ थियो र। अहिले त धेरै थरीका रोग निस्किएका छन्। यी जनावर आदि पनि पछि वृद्धि हुँदै जान्छन्। सत्ययुगमा गाईहरू पनि धेरै राम्रो हुन्छन्। भन्ने गर्छन्— कृष्णले गाई चराए। तर यस्तो त भन्दैनन्— सत्ययुगमा फस्टक्लास गाईहरू थिए। देवताहरूको लागि त्यहाँ हीरा-जुहारतको महल हुन्छन्, यहाँ त ढुङ्गा-माटोका छन्। यी सबै बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। जसले बुझ्छ, उसले कहिल्यै पनि स्कूल छोड्दैन। लक्ष्य, उद्देश्य नबुझिकनै कोही आएर

२०७५ जेष्ठ ८ मंगलबार २२-०५-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
बस्छ भने केही पनि बुझ्न सक्दैन। जहाँ सत्सङ्गमा गए पनि त्यहाँ कुनै लक्ष्य, उद्देश्य हुँदैन। यो त
पाठशाला हो। पाठशालामा त अवश्य लक्ष्य, उद्देश्य हुन्छ नि। तिमीहरूले लक्ष्य उद्देश्यलाई जानेका छौ।
जसको तकदिरमा छैन, उसको बुद्धिमा ज्ञान कहिल्यै पनि धारण हुँदैन। जीवन मुक्तिमा पनि कहाँ
आउँछन् र। सृष्टि-चक्रमा धेरै पछि आउनेहरू स्वर्गमा आउन सक्दैनन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी
बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बुद्धियोग सदा एकै बाबामा लागि रहोस्। पुरानो घर, पुरानो दुनियाँमा बुद्धि नजाओस्। यस्तो
एकाग्रचित्त अवस्था बनाउनु छ।
- २) बाबाको सर्व गुणहरू स्वयंमा धारण गर्नु छ। हर आत्मालाई ज्ञानको बुँद छर्केर उनीहरूको
जलन निभाएर शीतल बनाउनु छ।

वरदानः— मनलाई अमन वा दमन गर्नुको सट्टा सुमन बनाउने दूरादेशी भव

भक्तिमा भक्तहरूले कति मेहनत गर्छन्, प्राणायाम गर्छन्, मनलाई अमन गर्छन्। तिमीहरू
सबैले मनलाई केवल एक बाबा तर्फ लगाएका छौ, बिजी गरेका छौ। मनलाई दमन गरेका
छैनौ, सुमन बनाएका छौ। अहिले तिमी मनले श्रेष्ठ संकल्प गर्छ त्यसैले सुमन छ, मनको
भङ्कन बन्द भएको छ। ठेगाना मिलेको छ। आदि-मध्य-अन्त्य तीनै काललाई जानेका छौ
त्यसैले दूरादेशी, विशाल बुद्धि बनेका छौ त्यसैले मेहनतबाट छुटेका छौ।

स्लोगनः— जो सदा खुसीको खुराक खान्छ, ऊ तन्दुरुस्त र हर्षित रहन्छ।